

Všichni ti, kdo se stali svědky tohoto démonického tance, ať již to byla její rodina, Peter, Heinovi nebo kněží, byli jako neopatrní kolemjdoucí, kteří se připlétli do cesty tornádu. Než si to stačili uvědomit a rychle někde vyhledat skrýš, vír se jich zmocnil a vrhl s nimi na druhou stranu hranice, která náš svět odděluje od toho druhého. Překročit práh toho pokoje v horním patře s krásným výhledem na poklidné klingenberské vinice od té doby znamenalo, že už nebyli u sebe doma, na pile nebo v kanceláři. Nezaslechli tu žádné „*Grüss Gott, Frau*“ Michelová, dnes bych vám doporučovala vepřové kotletky“. K normálnímu životu se mohli vrátit zase až poté, co bylo exorcistické sezení ukončeno. Střetávali se tak se světem, ve kterém se i ty nejrůznější prožitky staly naprostou samozřejmostí, ve kterém promlouvali démoni a Matka Boží jim byla neustále nablízku. Pozvolna se tu kolem sebe začali rozhlížet. Jako kdyby byli jen zmatené děti, které se ocitly na druhé straně duhy. Co by se vlastně o těchto démonech dalo říct? V jádru zas až tak záhadní nebyli. Naopak, téměř se zdálo, jako kdyby patřili k místním. Nesnášeli některá místa a známé osobnosti, jako třeba Schippach, San Damiano nebo Barbaru Weigandovou. Měli dokonalý přehled o tom, jak to v Klingenbergu chodí, a několikrát se dokonce i nechali slyšet, že lidé dnes už nevěří ve svaté knihy, v hrůzy pekla, a dokonce ani v účinnost modliteb.

Neustále se mezi sebou dohadovali a vymýšleli nejrůznější lži o sobě, o Panně Marii a o tom, kdy se chystají odejít. A nebyli koneckonců ani tak mocní. Krčili se strachy před Matkou Boží, která je mohla přinutit udělat a říct i to, co nechtěli. Nejdůležitějším zjištěním bylo, že každý z démonů má své jméno, takže to nebyly už jen anonymní fluktuující nebytosti. Všichni byli přítomni tomu, když se jako první ke svému jménu přihlásil Jidáš, i když na ně později

křičel: „Ne, vy nebudete vyslovovat mé jméno. Ne, moje jméno ne!“ Následně jim své jméno vyjevil i Lucifer a o něco později Nero. „Já jsem ten třetí,“ nechal se slyšet. Jejich identita se konkrétním jménem zhmotnila a z nich se rázem staly bytosti hmatatelné. Postavy to byly sice stále stejně odporné, ale přítomným nyní přišly o něco známější. Kněz už se na nic dalšího vyptávat nemusel. Ženy si dodaly odvahy jako první. Démoni je většinou přehlíželi nebo je odměřeně okřikli: „Mlč už!“ nebo „Drž hubu, ty jedna prasnice!“ Občas se jim ale přece jen podařilo z nich odpověď na některou z otázek vymámit, jako například když Roswitha nařkla Jidáše z toho, že Anneliese přinutil rozbít kříž. Ten ale rozzlobeně protestoval a zavrčel: „To byl ten zatracený ničema Lucifer. Já za to nemůžu.“ Po chvíli se odvážili promluvit i přítomní muži, ale byli o dost opatrnější. Vyjadřovali se raději obecně, jako kdyby měli strach obrátit se na tak hrůzostrašné neviditelné bytosti přímo. Jeden z nich například poznamenal: „Mám dojem, že už se kolem Anneliese nešíří ten samý puch, jaký jsme cítili předtím. Aspoň já tedy během sezení nic necítím.“

„To máte pravdu,“ souhlasil s ním další. „Nezdá se vám naopak, že je tu často cítit vůně kadidla?“

„Kadidla ani ne, já spíš cítím vůni růží,“ ozvala se Roswitha.

Následně jim ale bylo jasně dáno najevo, že nemohou jen tak beztréstně pronikat do této neznámé říše. Ti, co seděli k Anneliese nejbliž, zničehonic pocítili obrovskou sílu, která jim projela zády a stlačila je dolů, takže se nemohli ani pohnout. Herr Hein i Peter, kteří v tom okamžiku byli pověřeni, aby Anneliese drželi, měli najednou tak ztěžklé paže, že je nemohli zvednout ani poté, co se jí pustili. Thea Heinová se jí jen pokusila dotknout a rozkřičela se: „Moje ruka... co mám dělat? Nemůžu s ní ani pohnout! Co se to s ní proboha děje? Pomozte mi, prosím vás... moje ruka!“